



Arrest

nr. 87 232 van 10 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 7 september 2012 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 augustus 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, de beslissingen van 31 augustus 2012 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats en de beslissingen van 4 september 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 september 2012 om 14uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DE PONTIERE en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 februari 2007 dienen de verzoekende partijen een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De Dienst Vreemdelingenzaken neemt dienaangaande op 8 februari 2007 een beslissing weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 27 maart 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgens een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.2. Verzoekende partijen dienden op 31 mei 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze werd op 9 januari 2008 onontvankelijk verklaard.

1.3. Verzoekende partijen dienden op 16 juni 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze werd op 16 september 2008 onontvankelijk verklaard.

1.4. Verzoekende partijen dienden op 20 november 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze werd op 27 februari 2009 onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 1 februari 2012 werd aan verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven dat niet werd aangevochten.

1.6. Op 29 en 30 mei 2012 dienen de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt hierop op 1 juni 2012 de beslissingen weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Op 30 en 31 mei 2012 kregen verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker onder een bijlage 13quinquies. Er werd ten aanzien van hen op dezelfde datum een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen onder een bijlage 39bis. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen voormelde beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen op 6 juni 2012.

1.7. Op 26 juni 2012 dienden verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, deze werd op 28 juni 2012 onontvankelijk verklaard.

1.8. Op 29 juni 2012 dienen de verzoekende partijen een derde asielaanvraag in. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 3 juli 2012 de beslissingen weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Zij kregen een bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13quinquies alsook een beslissing tot vasthouding in een bepaalde plaats onder een bijlage 38.

1.9. Op 29 augustus 2012 dienen de verzoekende partijen een vierde asielaanvraag in. Op 4 september 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissingen, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 5 september 2012 vormen de eerste bestreden beslissingen. De motieven luiden als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

persoon die verklaart te heten D.M. (...)

geboren te G. (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 29/08/2012

Overwegende dat de betrokkene op 1 februari 2007 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8

februari 2007. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 maart 2007 een beslissing tot weigering van verblijf nam. Overwegende dat de betrokkene op 30 mei 2012 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 juni 2012. Overwegende dat de betrokkene op 29 juni 2012 een derde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 juli 2012. Overwegende dat de betrokkene op 29 augustus 2012 een vierde asielaanvraag indiende, dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een oproep dd. 05/04/2012, een oproep dd. 11/06/2012 en een artikel dd. 11/05/2012 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene bij zijn asielaanvraag een brief van iemand voegt die hem in het centrum iets bezorgde, dat het de betrokkene vrij staat post te krijgen, dat hij een oproep dd. 05/04/2012 en een artikel bijvoegt, dat op deze documenten reeds werd ingegaan hierboven. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.(...)”

“(...) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A.M. (...)

geboren te G. (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 29/08/2012

Overwegende dat de betrokkene op 1 februari 2007 een eerste asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 februari 2007. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 maart 2007 een beslissing tot weigering van verblijf nam. Overwegende dat de betrokkene op 29 mei 2012 een tweede asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Overwegende dat de betrokkene op 29 juni 2012 een derde asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 juli 2012. Overwegende dat de betrokkene op 29 augustus 2012 een vierde asielaanvraag indiende, dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een oproep dd. 05/04/2012, een oproep dd. 11/06/2012 en een artikel dd. 11/05/2012 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene bij haar asielaanvraag een brief van iemand voegt die haar in het centrum iets bezorgde, dat het de betrokkene vrij staat post te krijgen, dat zij een oproep dd. 05/04/2012 en een artikel bijvoegt, dat op deze documenten reeds werd ingegaan hierboven. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze zich aansluit bij de verklaringen van haar man waarbij opgemerkt moet worden dat de man van de betrokkene, ov 6038240 D.M. (...), eveneens als de betrokkene op 29 augustus 2012 een vierde asielaanvraag indiende, dat op 4 september 2012 voor de man van de betrokkene door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève

of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.(...)”

1.5. Op 31 augustus 2012 wordt aan de verzoekende partijen het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissingen worden aan verzoekende partijen ter kennis gegeven op 3 september 2012. Op 31 augustus 2012 wordt ten aanzien van de verzoekende partijen ook een beslissing tot het vasthouden in een bepaalde plaats genomen die hen ter kennis wordt gebracht op 3 september 2012. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissingen. De motieven van de tweede bestreden beslissingen luiden als volgt:

“(...) REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.(...)”

2. Over de ontvankelijkheid van de vorderingen tot schorsing gericht tegen de beslissingen tot vasthouding in een welbepaalde plaats

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank waar hij wordt vastgehouden. In zoverre de vorderingen gericht zij tegen de vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen rechtsmacht. De vorderingen zijn derhalve onontvankelijk.

3. De ontvankelijkheid van de vorderingen tot schorsing gericht tegen de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag

3.1. Aangaande de mogelijkheid tot het indienen van een vordering tot schorsing tegen de thans bestreden beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag, doet de verzoekende partij gelden wat volgt:

“Krachtens artikel 51/8 (lees: artikel 51/8, derde lid) van de wet van 15 december 1980: “Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.”

Dit artikel dient gelezen te worden in combinatie met de draagwijdte die door het Grondwettelijk hof verleend werd aan artikel 50 derde en vierde lid in haar arrest n° 83/94 van 1 december 1994 en die ze als volgt vervangt: “Artikel 50, derde en vierde lid, is dus slechts van toepassing op een loutere bevestigende beslissing van de Minister of zijn gemachtigde. Die bepaling voert aldus slechts een specifiek geval in waarin de vordering tot schorsing voor de Raad van State niet ontvankelijk is. Alvorens de vordering tot schorsing niet ontvankelijk te verklaren, zal de Raad van State nagaan of de voorwaarden met betrekking tot die grond van niet ontvankelijkheid zijn vervuld. Als de vreemdeling nieuwe gegevens aanvoert, maar de bevoegde Minister of diens gemachtigde oordeelt dat zij niet van die aard zijn dat daardoor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 wordt aangetoond, is artikel 50, derde en vierde lid, niet van toepassing”.

In het onderhavig geval vloeit uit de uiteenzetting van de feiten en middel voort dat de bestreden beslissing niet zuiver een bevestigden beslissing is van de voormalige beslissingen genomen door tegenpartij, zodanig dat de vordering tot schorsing ontvankelijk verklaard dient te worden. Verzoeker legde vijf nieuwe documenten naar voren.”

3.2. Artikel 51/8, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens – dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen – aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

3.3. Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts bevoegd om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen, mocht aangetoond worden dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het “nieuwe” artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Dit impliceert dat de verzoekende partij een ernstig middel moet aanvoeren waarin zij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en uiteenzet dat de beslissende overheid de door haar aangevoerde “nieuwe gegevens” ten onrechte buiten beschouwing laat.

3.4. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 51/8, 62, 74/6, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 15 van het EVRM. Verzoekende partijen betogen dat zij pas op 24 augustus 2012 in het bezit werden gesteld van de originele bij hun vierde asielaanvraag gevoegde stukken met name de oproepingen van 5 april 2012 en 11 juni 2012 alsook de krant van 11 mei 2012. Zij verwijzen eveneens naar een verklaring van dhr. Ch. die per mail bevestigt dat hij de stukken die zij ter ondersteuning van hun vierde asielaanvraag indienen aan de verzoekende partijen heeft overhandigd op 27 juni 2012 zodat zij in de onmogelijkheid waren deze stukken neer te leggen bij hun derde asielaanvraag op 29 juni 2012.

3.5. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen
- relevant zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of

van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 100*).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Ter staving van hun vierde asielaanvraag leggen de verzoekende partij volgende stukken neer:

- Twee oproepingen van de politie d.d. 5 april 2012 en 11 juni 2012.
- Een krantenartikel van 11 mei 2012
- Een enveloppe

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze stukken werden onderzocht doch werden afgewezen op grond van het feit dat deze stukken reeds eerder hadden kunnen neergelegd worden en dat een enveloppe slechts een aanduiding is van het feit dat iets verstuurd werd maar niet van wat er precies werd verstuurd.

Verzoekende partijen betogen dat de motivering in verband met de enveloppe onredelijk is nu er tot nog toe werd aangenomen dat het overleggen van een omslag een aanwijzing is omtrent de herkomst van de documenten. Een dergelijke verklaring is echter niet voldoende om het motief van de bestreden beslissing op afdoende wijze te weerleggen. Verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat het niet aan de verwerende partij toekomt om na te gaan wat er precies in de enveloppe werd verzonden maar dat de bewijslast in deze op de verzoekende partijen rust. De nieuwe stukken dateren allen van voor de derde asielaanvraag. Bijgevolg heeft de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat de verzoekende partijen deze stukken reeds bij de vorige asielprocedure hadden kunnen voorleggen. De verklaring van dhr. Ch. doet hieraan geen afbreuk. Niet enkel is de inhoud van de door voornoemde

afgegeven enveloppe onbekend, bovendien is het volstrekt onduidelijk waarom verzoekende partij die blijkens de verklaring van dhr. Ch. in het bezit werden gesteld van deze enveloppe op 27 juni 2012 deze stukken niet konden neerleggen twee dagen later bij hun derde asielaanvraag op 29 juni 2012.

Verzoekende partijen slagen er bijgevolg niet in aan te tonen dat zij nieuwe gegevens hebben aangebracht die betrekking zouden hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De bestreden beslissing besloot terecht dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben kunnen maken dat de aangevoerde elementen 'nieuwe elementen' uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Een schending van artikel 51/8 is niet aangetoond. De overige in het tweede middel aangevoerde schendingen worden verder niet uitgewerkt zodat hier ook niet verder op in gegaan wordt. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

De vordering tegen de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag is derhalve onontvankelijk.

4. De ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

4.1. De verwerende partij werpt op dat de verzoekende partijen reeds op 1 februari 2012 het voorwerp hebben uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, een bevel dat niet werd aangevochten. Gelet op de uitvoerbaarheid van dat bevel hebben de verzoekende partijen geen wettig belang bij de vordering.

4.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend.

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het is niet betwist dat de verzoekende partij op 25 januari 2011 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Evenmin wordt betwist dat de verzoekende partij heeft nagelaten een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen deze beslissing, zodat dit bevel definitief is geworden en door de verwerende partij nog steeds kan worden uitgevoerd. De eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan de verzoekende partij derhalve niet tot voordeel strekken. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij de vordering tot nietigverklaring van deze beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746).

De vordering tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker d.d. 31 augustus 2012 is derhalve onontvankelijk.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

A. VAN ISACKER